

Handó Péter

Remete

Iszod az idő langyos levét, hogy
 közelebb kerülj könnyűkezű magadhoz,
 fölébredjen száműzött héroszod
 az anyagi lét maró kódétól,
 szád szélén kicsordul minden
 öregedés-ráncot hagyva arcodon,
 pedig alvó remény-lény birtokában
 fölhasíthatnád a halandóság burkát,
 vastag cérnaszálat fűzöl a tübe, mintha
 erdei fára juhszalagot kéne indáznod
 kérget tartani, mert kérgesnek érzed
 tenyered futószalag-valóság mellett állva.

Beöltöd világ-gyomrát szemednek, hiszen
 látni szeretnél alvó istened kezével,
 megfigyelni a soha-el-nem-nyugvó irrealitást,
 tested,

lelked,

szellemed,

időd.

Megtartás

A savanyúcukrot elszopogattad.
 Szereteted megrázóan gazdag
 ökölesapás az arcomon.
 Hiába ölsz - én siratlak.
 Minden édeset tarts meg magadnak,
 én gyermeki bánatom.